

Arrest

nr. 239 710 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 februari 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sex/ies), aan de verzoekende partij op 10 februari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, maakt op 6 december 2019 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole (cannabisplantage).

Op 6 december 2019 wordt verzoeker aangehouden bij beschikking van de onderzoeksrechter.

Op 11 december 2019 bevestigt verzoeker de "vragenlijst hoorrecht" te hebben ontvangen.

Verzoeker is in het bezit van een geldige Albanese identiteitskaart en een gewoon paspoort, hij legt dit voor in de gevangenis.

Op 13 december 2019 vult verzoeker de vragenlijst hoorrecht in.

Op 7 februari 2020 wordt verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld met betaling van een borgsom.

Op 10 februari 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 10 februari 2020 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: O. (...)

Voornaam: S. (...)

Geboortedatum: (...).1989

Nationaliteit: Albanië

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335,

blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

De betrokkene werd gehoord op 13/12/2019. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de

wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"

Op 17 februari 2020 ondertekent verzoeker een vrijwillige vertrekverklaring.

Op 18 februari 2020 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 10.02.2020:

"De beslissing tot verwijdering van 10.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod"

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;

- Het zorgvuldigheidsbeginsel;

- Het redelijkheidsbeginsel;

- De materiële motiveringsplicht.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing gepaard dient te gaan met een beslissing tot verwijdering. Verzoekende partij voert aan dat zij een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen de beslissing tot verwijdering waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Eens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beslissen tot nietigverklaring van de beslissing tot verwijdering zou ook de bestreden beslissing vernietigd moeten worden.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij volkomen hypothetisch zijn, alwaar zij laat uitschijnen dat een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) zal worden vernietigd.

Het weze overigens benadrukt de beslissingen van de gemachtigde van de Minister, waaronder ook de betekende bijlage 13septies dd. 10.02.2020, bekleed zijn met “le privilège du préalable” wat impliceert dat ook de bijlage 13septies rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tot op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen.

Daar uit niets blijkt dat de bijlage 13septies dd. 10.02.2020 werd vernietigd/zal worden vernietigd, dient te worden besloten dat de kritiek van verzoekende partij grondslag mist.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Verzoeker werpt op dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een inreisverbod steeds gepaard dient te gaan met een beslissing tot verwijdering. Hij stipt aan dat hij een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering die met het huidige bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat wanneer deze beslissing door de Raad zou worden vernietigd, ook het inreisverbod dient te worden vernietigd. Zoals verzoeker zelf al aangeeft, gaat het bestreden inreisverbod gepaard met een beslissing tot verwijdering, met name de beslissing van 10 februari 2020 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest met nummer 239 708 van 17 augustus 2020 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 10 februari 2020 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) verworpen. Deze beslissing is definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §1, 8° VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. *Verzoeker kreeg een inreisverbod van drie jaar opgelegd “voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België” (stuk 1).*

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen “keuze” gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. *Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.*

Dit artikel luidt als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied

van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (*lex specialis*) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij “wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de situatie waarbij een inreisverbod niet is beperkt tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten “tenzij wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”, geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht. Verzoekende partij wijst op de aanbeveling 2017/2338 van de Commissie van 16.11.2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken.

Verweerder laat vooreerst gelden dat niet dienstig kan worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft om de zinsnede “tenzij wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten” te bekritisieren.

Het belang van de verzoekende partij dient immers persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. R.v.St. nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; R.v.St. nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekende partij zelf geenszins over enige verblijfsvergunning beschikt voor een andere lidstaat van het Schengengrondgebied, zodat vaststaat dat de bestreden beslissing voor wat betreft de verzoekende partij geldt voor het integrale grondgebied van de Schengenlidstaten.

Gezien de zinsnede “tenzij wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten” niet op verzoekende partij van toepassing is, beschikt verzoekende partij in geen geval over het vereiste persoonlijk en directe belang om hierop kritiek te uiten.

De kritiek van verzoekende partij is onontvankelijk.

Ondergeschikt wijst verweerder erop dat op de door verzoekende partij aangeduide pagina 124 van de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken het volgende vermeld staat omtrent de EU-brede werking:

“11.1. EU-brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstat”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste - maar niet het enige - middel om andere lidstaten te in formeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratie gerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25 lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis)''

Uit voormelde aanbeveling blijkt dat er wel degelijk een inreisverbod kan worden opgelegd die de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. In casu diende vervolgens zelfs geen desbetreffende overlegprocedure te gebeuren gezien verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsvergunning voor één van de lidstaten.

Uit een recent arrest van het Hof van Justitie dd. 22.01.2018 (zaak E. nr. C-240/17) blijkt bovendien dat het geenszins uitgesloten is om een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan een onderdaan van een derde land te betekenen, zelfs indien blijkt dat de betrokken vreemdeling over een verblijfsrecht beschikt in één van de andere lidstaten van de Schengenzone. Uit voormeld arrest van het Hof van Justitie blijkt immers dat pas ná de vaststelling van het inreisverbod een overlegprocedure dient te worden opgestart tussen de betrokken lidstaten.

In het licht van het voorgaande kan enkel worden vastgesteld dat de zinsnede "tenzij wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten" allerminst onverenigbaar is met het feit dat een overlegprocedure tussen lidstaten zou moeten worden opgestart. Integendeel blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie reeds uitdrukkelijk rekening is gehouden met de hypothese dat aan de draagwijdte van het inreisverbod afbreuk zou kunnen worden gedaan door een verblijfsrecht in een andere Schengenlidstaat.

Het loutere feit dat er in de bestreden beslissing de zinsnede "tenzij wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten" werd opgenomen, maakt de bestreden beslissing niet ondeugdelijk. Middels deze zinsnede werd enkel een voorbehoud geformuleerd voor mogelijke implicaties die zich na het nemen van de beslissing zouden voordoen maar deze blijken in het geval van verzoekende partij zelfs niet van toepassing te zijn.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

Verzoeker benadrukt dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel een grondslag biedt voor het opleggen van oftewel een zuiver nationaal inreisverbod waarbij het territoriaal toepassingsgebied tot het Belgisch grondgebied wordt beperkt oftewel een inreisverbod waarbij de toegang en verblijf op het grondgebied van alle Schengenlidstaten verboden wordt. Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing beide situaties naar voren worden geschoven maar er in feite geen keuze wordt gemaakt. Verzoeker voert aan dat het volkomen onduidelijk is op welke wijze bepaald zal worden wat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing zal zijn. Verzoeker stelt zich de vraag of de gemachtigde een nieuwe beslissing zal nemen, op welke manier kan of zal worden vastgesteld of hij nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat en of dit ook kan gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft. Verzoeker vraagt zich af of het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing verruimt als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar die vervolgens verliest.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Hieruit blijkt dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing in principe *“het volledige Schengengrondgebied”* bestrijkt. Wanneer verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Aangenomen kan worden dat verzoeker zelf weet of hij *“in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten”*. Verzoeker deelt niet mee dat dit het geval zou zijn, aldus moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geldt *“voor het volledige Schengengrondgebied”*.

Verder benadrukt verzoeker nog dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet onder meer de omzetting vormt van artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn en hij verwijst daarnaast naar artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst als *lex specialis*. Verzoeker voert aan dat de situatie zoals in de bestreden beslissing, waarbij het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij *“wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”* geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet noch in het Unierecht.

Verzoeker kan worden gevolgd dat uit artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De formulering in de bestreden beslissing is daarmee niet in strijd.

Artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

In de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking.

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de

bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt ("*...ophold på en medlemsstats*"), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden.

Het is essentieel andere lidstaten van alle opgelegde inreisverboden op de hoogte te stellen. De registratie van inreisverboden in SIS is een manier – maar niet de enige – om andere lidstaten hierover te informeren. Met lidstaten die geen toegang tot SIS hebben, moet de informatie-uitwisseling via andere kanalen lopen (bijv. via wederzijdse contacten).

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven. Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ("*lex specialis*").

Uit het voorgaande blijkt dat een inreisverbod in beginsel voor alle lidstaten moet gelden en dat geen louter nationale inreisverboden kunnen worden opgelegd, tenzij in het geval van artikel 11, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn die de situatie viseert van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie reeds een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

Hieruit blijkt niet dat de formulering in de bestreden beslissing strijdig is met het Unierecht.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 11 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle

omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

Betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Hierdoor is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde. Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden, minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

3. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de maximale duurtijd van drie jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet). Door de gemachtigde werd geen rekening gehouden met de concrete feiten.

De heer O. S. (...) verblijft in Fier (Albanië). Hij woont daar samen met zijn vrouw en zoon. Verzoeker is werkzaam als reparateur in Albanië.

Verzoeker is naar België toegekomen op 6 december 2019, voorzien van een geldig paspoort. Hij reisde alleen per wagen (via Duitsland). Hij sprak met de heer O. E. (...) af, waarna zij verder zijn gereisd naar de heer E. A. (...).

De heer E. A. (...) woont te 2020 Antwerpen, (...). Hij is afkomstig van dezelfde streek in Albanië als verzoeker en van de heer O. E. (...). Zij zijn vrienden van elkaar. Verzoeker en de heer O. E. (...) zijn toegekomen op het appartement van de heer E. A. (...) op 6 december 2019 in de avond.

Uit het strafdossier blijkt dat eerder een bevel tot gevangenneming werd afgeleverd door het parket van de Procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Antwerpen omwille van een vermoedelijke cannabisplantage die zich zou bevinden in het pand. Door de politiediensten werd die avond een inval voorbereid, dewelke ook effectief werd uitgevoerd.

De inval stond derhalve al gepland alvorens verzoeker en de heer O. E. (...) in het pand aanwezig waren, waarbij bovendien blijkt dat verzoeker en de heer O. E. (...) op geen enkele manier worden genoemd in het – tot dan – gevoerde onderzoek.

Tijdens de inval van de politie was verzoeker in de badkamer. Hij ging net een douche nemen om, na zijn bezoek, terug te keren naar Duitsland (verzoeker reisde overigens met een Peugeot, voorzien van een Duitse nummerplaat: (...)). Verzoeker was erg geschrokken door de inval. Hij werd vervolgens, als aanwezige in het appartement, gebod en meegenomen voor verhoor.

Door de politiediensten werd een cannabisplantage aangetroffen in het pand van de heer E. A. (...). Tijdens het verhoor gaf verzoeker duidelijk te kennen dat hij niets te maken had hiermee. Hij was slechts één uur in het appartement van de heer E. A. (...) aanwezig.

De heer E. A. (...) heeft tijdens het strafrechtelijk onderzoek verklaringen afgelegd. Hij verklaarde daarbij dat verzoeker niets met zijn activiteiten te maken heeft.

De enige link tussen verzoeker en de cannabisplantage is dat verzoeker op het moment van de arrestatie in het pand te 2020 Antwerpen, (...) aanwezig was alwaar zich de plantage bevond.

Verzoeker werd door de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen op 7 februari 2020 in vrijheid gesteld (onder een borgstelling van 500 euro).

De concrete feiten werden door de gemachtigde evenwel niet onderzocht. Het oordeel van de gemachtigde gaat hierom uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek, terwijl wordt geopteerd door de gemachtigde voor het opleggen van een inreisverbod van de maximale duurtijd (drie jaar).

De gemachtigde is er nochtans toe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoint het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Door de gemachtigde werden deze principes geschonden, gelet op hetgeen hierboven wordt uiteengezet.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.”

3.3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn is in het Belgisch recht omgezet door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen (Cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

3.3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.3. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Zh. en O. van 11 juni 2015 met het nummer C-554/13 inzake het begrip ‘openbare orde’. Verzoeker leidt uit deze rechtspraak af dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van drie jaar waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden minstens vereist is dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen blijk geeft van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde, nu deze geen rekening heeft gehouden met de concrete feiten. Deze feiten werden niet onderzocht en het oordeel van de gemachtigde gaat uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek terwijl wordt geopteerd voor de maximale duur van drie jaar voor het inreisverbod. Verzoeker benadrukt dat de gemachtigde er nochtans toe gehouden is om een individueel onderzoek te voeren waarbij alle relevante gegevens worden betrokken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.3.3.4. Ten eerste wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. *In casu* gaat het bestreden inreisverbod van 10 februari 2020 gepaard met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van dezelfde datum, die niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek omdat er een risico is op onderduiken en verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Bij arrest met nummer 239 708 van 17 augustus 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. Deze verwijderingsbeslissing is bijgevolg definitief geworden. Deze vaststelling volstaat bijgevolg om het (verplicht) opleggen op zich van een inreisverbod te onderbouwen.

3.3.3.5. De motieven voor de termijn van drie jaar voor het inreisverbod luiden als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

De betrokkene werd gehoord op 13/12/2019. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Het aangevochten inreisverbod is niet gestoeld op het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen, wat overigens een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar zou rechtvaardigen op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger al aangegeven, is het bestreden inreisverbod gestoeld op het feit dat in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien. De wet laat toe om in deze gevallen aan het inreisverbod een duur van maximum drie jaar te verbinden. De gemachtigde verwijst in zijn motivering van de opgelegde duur van drie jaar wel naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, maar dit maakt slechts een “specifieke omstandighe(id) van (dit) geval” uit, waarmee de gemachtigde rekening heeft gehouden bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod. Er is ook nog een ander motief voor deze duur van drie jaar, met name dat verzoeker “niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”. Verzoeker betwist dit niet. De rechtspraak van het Hof van Justitie over de interpretatie van het begrip ‘openbare orde’ in het kader van de Terugkeerrichtlijn doet dan ook niet ter zake.

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Dat

verzoeker betwist een gevaar te zijn voor de openbare orde, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij baseert zich voor haar oordeel op een objectief gegeven, namelijk dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter van 7 december 2019 werd geplaatst, geldig tot de datum van de bestreden beslissing, 10 februari 2020, uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoorming,

Tevens laat verzoeker volgend motief van de bestreden beslissing onbesproken: *“De betrokkene werd gehoord op 13/12/2019. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.”*

3.3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.3.8. Het derde middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,